

— Ἡ τέχνη σου, ἀγαπητέ μου Σαλμανέ, εἶπε πρὸς τὸν ζωγράφον, σὲ ἀπεκάλυψε τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς μου. Ἀνάλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἀθλίας ταύτης οἰκίας, διόρισε φυλακὰς εἰς ὅλας τὰς εἰσόδους, καὶ μὴ συγχωρήσῃς εἰς κανένα νὰ ἐκβῇ πρὶν ἔλθῃ ὁ σύζυγός μου. Πρόσεξε πρὸ πάντων μὴ δραπετεύσῃ ὁ Φραγκίσκος. Ὡς ἔχιδνα καταστρέψατα τὴν εὐδαιμονίαν μου . . . Ὅταν θὰ ἴδῃς τὸν κόμητα Βελλόχην εἰπὲ εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ ὄνομά του ἐπρόφεραν τελευταῖον τὰ χεῖλη τῆς πιστῆς γυναικὸς του . . . Δὲν ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ περισσότερα . . . ἀγαπητέ μου Σαλμανέ, τὰ ἡξεύρεις ὅλα . . .

Καὶ ἀνασπάτατα ἐγχειρίδιον ἐνέπηξεν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τῆς. N. Δ.

ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. (1)

Ἐκ τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα περίπου νοσοκομείων τοῦ Λονδίνου, τὸ περιεργότερον ἀναμφιδόλως εἶναι τὸ τῆς Βηθλεὲμ, τοῦ ὁποῖου ὁμοίον δὲν εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην· διότι, δὲν ἐγκλείονται ἐκεῖ οἱ μωροὶ, οἱ βλάκες, ἢ οἱ ἀπλῶς φρενόληπτοι, ἀλλ' οἱ παράφρονες ἐγκληματίται, ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ ἀπανθρωπία ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον πιθανότητος.

Ἐἰν ληστεύτης, ἐὰν ἐμπήξῃς τὸ ἐγχειρίδιόν σου εἰς στήθος ἀντιπάλου σου, ἐὰν ὀρεξῇς βάναντοι καὶ κακοήθεις μολύνωσι τὸν βραχίονά σου δι' αἵματος ἀνθρωπίνου, ὁ Ἀγγλικὸς νόμος σὲ στέλλει εἰς τὴν ἀγχόνην. Ἐὰν ὁμως πάθῃ καταχθόνια, καὶ κλίσῃς παράδοξοι καὶ ὅλως ἰδιότροποι σὲ καταφέρωσι πρὸς ὠμότητα, οἱ ὀρκωτοὶ σὲ καταδικάζουσιν ὡς πύχοντα μονομανίαν, καὶ οἱ κακουργόδοχοι σὲ διευνύουσιν εἰς τὴν Βηθλεὲμ διὰ νὰ διανύσῃς ἐκεῖ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σου. Ὅλα τὰ παρά φύσιν κακουργήματα ἀποδίδονται ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς παραφροσύνην. Καὶ τῶντι ἂν ὅχι ὅλοι, τοῦλάχιστον τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἰσοδίων κατοίκων τοῦ φρενοκομείου ἐκείνου, ὑπῆρξαν τέρατα σκληρότητος, ἀσελγείας, καὶ ὀτιμίας, ὀρεῖλοντα τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἰδού τί γράφει περί τινων ἐξ αὐτῶν Ἀγγλος τις συγγραφεύς· «Τὸ 1811 παρευρέθη ἐν ἐγκληματικὴν τινα δίκην τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι ἔμειναν ἀνεξάλειπτοι ἀπὸ τὴν μνήμην μου. Σύζυγός τις κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποκτείνῃ δολοφονίᾳ κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς· σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἐγκαλούμενος εἶχε γεννηθῇ μετ' αὐτῆς δεκατέσσαρα τέκνα, ἐξ ὧν τὸ ἐν εἶχε βαθμὸν ἀξιωματικοῦ. Μετὰ τεσσαράκοντα ἔτων συμβίωσιν, ὁ γέρον, πειραθεὶς νὰ φονεύσῃ κοιμωμένην τὴν σύζυγόν του, τὴν ἐτραυμάτισε πολλαχρῶς τὸν ἐνεχάλει δὲ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ τὸ κακούργημα ἦτο ἀναμφισβήτητον. Ἀλλ' ὁ ἐγκαλούμενος ἤρνετο πάντα,

καὶ ἡ ἄρνησις αὐτὴ ἐπεβάρυνε τὴν θέσιν του. Ἡ γραῖα, ἥτις ἦτο εὐλαβὴς, ἀκούοντα αὐτὸν ἀρνούμενον τὰς αἰτίας καὶ μετὰ τσαύτης ἐπιμονῆς τὴν πρᾶξιν, ἐπλησίασε πρὸς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τὰς ἀχωριζούσας τοὺς ὑποδίκους τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς πλήρους παθους·

— Ὡς Ἰωάννη! θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ ἀποδείξῃς καὶ ψευδομένην; δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐφέρθῃς τόσον ἀπαθρόπως; Κύριοι καὶ κυρίαι, σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι τρελός! σὰς τὸ βεβαιῶ.

Ἀλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; Ἐν ἀκαρεῖ, καὶ δολοφόνος καὶ θύμα ἔτειναν τοὺς ἰσχνοὺς βραχίονάς των ὑπεράνω τῶν κιγκλίδων, τὰ ἐφρυτιδωμένα καὶ δακρυόστακτα πρόσωπά των συνεκολλήθησαν, καὶ ἐναγκαλισθέντες ἀλλήλους σπασμωδῶς, ἐλησμόνησαν τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς των. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ ὁ γραμματεὺς, καὶ οἱ χωροφύλακες ἐδάκρυσαν.

— Εἶπες, κυρία, ἡρώτησεν ὁ πρόεδρος, ὅτι ὁ σύζυγός σου εἶναι τρελός; ἐξηγήθητι καλῆτερα.

— Κύριοι δικασταί, εἶπεν ὑπολαβὼν γέρον τις τὸ ἦθος ἔχον δειλὸν καὶ τὴν φωνὴν τρέμουσαν, τὸ λογικὸν τοῦ ταλαιπώρου τούτου δὲν ὑπῆρξε ποτέ ὑγιές· λυποῦμαι μαρτυρῶν ἐναντίον του, ἀλλὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Ὀρκωτοί, δικηγόροι, καὶ δικασταί, ἀνηγέρθησαν ἀμέσως.

— Παρ' ὀλίγον, εἶπεν ὁ πρόεδρος, νὰ καταδικάζωμεν εἰς θάνατον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἐνῶ εἶναι τρελός. . . .

— Ὅχι, ὅχι! ἀνεβόησεν ὁ γέρον . . . τρελός! δὲν εἶμαι, δὲν ὑπῆρξα ποτέ, καὶ ἀνεσῆκωσι κλαίων τὴν πολὺν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸν ὦμον τῆς γυναικὸς του, ἐπαναλαμβάνων ὅτι δὲν εἶναι τρελός! Συνέλαβεν κακὸν λογισμόν, τὴν ἐβαρύνθη, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν φονεύσῃ· ἀπατάσθῃ, κύριοι δικασταί, ἐγὼ ὁμως γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου.

«Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, οὗτινος τὴν χεῖρα εἶχεν ὀπλίσει παροξυσμὸς θηριωδίας, ἐθελώθη ὡς φρενοβλαβὴς καὶ ἐτάλη εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Βηθλεὲμ ὅπου ζῇ εἰσέτι ἐσχατόγηρος.

«Πρὸ τινος καιροῦ, περιεργεῖα φερόμενος, ἐπεσκέφθη τὸν οἶκον τοῦτον τοῦ κακουργήματος. Εὐρηκα δὲ καὶ τὸν γέροντά μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε, καὶ τοὶ ὑπέργηρον. Ἐκαθῆτο ἐντὸς στενοῦ ὀπισθοδωματίου, καὶ ὅταν τὸν ἐπλησίαζε, ἡ-χολεῖτο εἰς τὸ νὰ στραγγίξῃ τὰς χεῖρας τοῦ υποκαμίτου του ὅθεν ἀπέσταζε νερόν κατὰ γῆς. Ὁ δὲ φρενοκόμος μὲ εἶπεν·

— Ἀποῦ ὁ ἄνθρωπος αὗτος εἰν ἰδῶ δὲν ἔπαυτε νὰ κλαίῃ· θὰ εἰλέγῃ τις ὅτι ζητεῖ ν' ἀποπλύνῃ τὸ ἐγκληματά του· καὶ ἐπειδὴ τὰ μενδύλιά του δὲν ἐξαρκοῦν εἰς τὸ νὰ σπαγγίζουν τὰ δάκρυά του, καταβρέχει καὶ τὰ υποκάμισα του αὐτά, τὰ ὁποῖα στεγνώνει ἔπειτα ὡς βλέπεις.

«Ὁμολογῶ ὅτι καὶ μὴ θέλων ἀνεκάγχασα, ἰδὼν τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραδόξου ἐκείνης ἀπελπισίας, ἥς τινος, ἡ μὲν αἰτία ἦτο τραχικὴ, ἡ δὲ ὑπερβολὴ γελοία. Ἀς μὲ κατακρίνῃ ὅστις θέλει· ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ἄκρατος καὶ ἀκούσιος ἐκεῖνος γέλως μου

(1) Τὸ φρενοκομεῖον τοῦτο ὠκοδομήθη τὸ 1813 ἔτος, καίτοι δὲ πρὸς τὴν συνιστάσιν τὴν καλουμένην, «τὰ παῖδιά τοῦ Ἀγίου Γεωργίου». Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσι δύο ἐγείματα ἐξαιτίας καλλοσύνης, τὸ τῆς ἐμμανοῦς καὶ τὸ τῆς μελαγχολικῆς Μωρίας.

διήρχασε περί τὸ ἐν λεπτόν· ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν καταστείλῃ.

« Ὁ ἄτοπος καὶ βάρβαρος γέλως μου ἐξύπνισεν ἐν τούτῳ τὸν κάτοικον τοῦ παρακλιμένου δωματίου, ὅστις ἦτο Ἰταλὸς ἐκραυλίσας καὶ φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα! Μόλις δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἤρχισε νὰ κορυβαντιᾷ ὡς τίγρις Ἀφρικανή. Μ' ἐφαίνετο ὡς στανᾶς δαιμονίων, καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος δὲν θὰ ἐξεκόνιζεν ἄλλως πῶς τὸν Κρόνον ἐκθρονισθέντα, ἢ τὸν Ἀρχάγγελον καταρώμενον τὸν Θεόν. Ἐπρόφερε λέξεις ἠκατανοήτους, καὶ οὕτως ἱπεῖν, ὑπερανθρώπου, ἐγὼ δὲ ὠχρίων ἀκούων καὶ βλέπων αὐτόν.

— Ἐχεις πολλοὺς τοιούτους; ἠρώτησα τὸν φρενακόμον.

— Ὅχι, κύριε, οὗτος εἶναι μᾶλλον θηρίον ἢ ἄνθρωπος. Οἱ πλείότεροι τῶν φρικτοτέρων ἐγκληματιῶν τοὺς ὁποίους μᾶς ἐπέειλαν τὰ δικαστήρια, εἶναι πρᾶοι καὶ ἡσυχοὶ ὡς παιδί. Ἰδὲ τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν καὶ μικρόσωμον, ὅστις περιπατεῖ μὲ χεῖρας σταυρωμένας, καὶ φορεῖ ἔνδυμα ψαρὸν, βρακίον κοντὸν καὶ κάλτας ποικιλοχρόους μόνῃ εὐχαρίστησίς του εἶναι τὸ νὰ φονεύῃ. Καὶ ὡς τότεν ἔχει χαρακτηρὰ γλυκύτατον. Δὲν κλέπτει ποτέ, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν ἀθεράπευτον αὐτὴν μοναμανίαν, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ἕνα μεταπράτην καὶ δύο μικρὰ παιδιά, ἢ συναναστροφῇ του θὰ ἦτον πολὺ εὐάρεστος. Μὴ τὸν πλησιάζῃς παραπολύ· ἡμπορεῖ νὰ σὲ στείλῃ, πρὸς ἀπλήν διασκέδασίν σου, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καθὼς ὁ γάτος ἐμπήγει τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ποντικοῦ.

— Μὴ τὸν πιστεύῃς, μὴ τὸν πιστεύῃς, ἐφώναξεν ὁ Ἰταλός· εἶναι ἀχρεῖς, θηρίον. Σήμερον τὸ πρωτὶ μ' ἔδειρε τό·ω πολὺ, ὥστε τὸ σῶμά μου κατήντησε νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς μίαν φιάλην.

« Οἱ δύο περιφημότεροι κάτοικοι τοῦ φρενακομείου εἶναι ὁ πυρκαεὺς Μαρτίνος, καὶ Βλάχης ὁ ἐπονομαζόμενος θεωρητικὸς. Ἀρὸς ἐθεώρησα καὶ ἐξέτασα ὅλον ἐκεῖνον τὸν συρφετὸν τῶν ἐγκληματιῶν καὶ παραφρόνων, διευθύνθην πρὸς τὸ δωματίον τοῦ Βλάχου. Εἶδον ἄνδρα μεγάλωσμον καὶ ὠχρὸν, ὁμιλοῦντα κάλλιστα, καὶ ἀληθῶς εὐγλωττον. Ἀνάγνωθι ὅλα τὰ χρονικά τῆς δαιμονολογίας, καὶ δὲν θὰ εὖνης παραδοξότερόν τι τῶν ὀπτασιῶν τοῦ Βλάχου τούτου.

« Ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς ὡς πραγματικωτάτας τὰς ὀπτασίας του· ὠμίλει μὲ τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον, συνδιελέγετο μὲ τὸν Μωϋσῆν, συνευχεῖτο μὲ τὴν Σεμίραμιν, καὶ μὴ νομίζετε ὅτι ἦτο ἀγυρτεία· ἐξ ἐναντίας εἶχε βαθυτάτην πεποίθησιν. Τοῦ παρελθόντος τὰ ψηλαφητὰ σκότῃ διελύοντο ἐνώπιόν του, τὰ πλήθη τοῦ ἄδου συνέῤῥεον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρξε μέγα, θαυμαστὸν, ἐνδοξον, ἐνεφανίζετο εἰς τὰς ὄψεις του.

« Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε γενεὴ ζωγράφος φαντασμάτων· ἐμπροσθέν του, ἐπὶ τῆς τραπέζης του, εὗρισκοντο αἰωνίως γραφίδες καὶ χρωστήρες, δι' ὧν ἐξεκόνιζε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν στάσιν τῶν ἡρώων του, οἵτινες, χωρὶς νὰ προσκληθῶσιν, ὡς ἔλεγεν, ὑπ'

αὐτοῦ, ἤρχοντο καὶ τὸν παρακάλουν νὰ τοὺς ζωγραφῇ. Ἐρυλλολόγησα ὀγκωδεστάτους τόμους, πλήρεις τοιούτων εἰκόνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων παρετήρησα καὶ τὴν τοῦ διαδόλου καὶ τῆς μητρός του. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωματίον του, ἐσχεδογράφει ψύλλον οὗ τινος εἶχεν, ὡς ἔλεγε, πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ φάντασμα.

« Ἐδουάρδος ὁ Γ' ἦτο ὁ συνεχέστερον ἐπισκεπτόμενος αὐτόν· διό, εὐγνωμονῶν πρὸς τὴν τῶσαύτην συγκατάβασιν, ἐζωγράφησε διὰ χρωμάτων ἐλαιοτρίπτων τὴν εἰκόνα τοῦ μονάρχου. Ἀπέτεινα πρὸς αὐτόν ἐρωτήσεις σκοπὸν ἐχούσας νὰ τὸν καταπλήξωσιν, εἰς ἃς ὁμοῦς ἀπήντησεν ἀφελῶς καὶ πάντῃ ἀταράχως.

— Οἱ ἐπισκεπτόμενοί σε οὗτοι κύριοι, ἀναγγέλλουν πρὶν τὴν ἀφίξίν των; Φροντίζουν νὰ σὲ στείλουν τὸ ὄνομά των!

— Ὅχι, πλὴν τοὺς γνωρίζω ἅμα φανοῦν. Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ νὰ ἰδῶ χθὲς τὸ ἐσπέρας τὸν Μάρκον Ἀντώνιον, ἐγνώρισα ὁμοῦς τὸν Ῥωμαῖον ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὸ δωματίόν μου.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σ' ἐπισκέπτονται οἱ ἐνδοξοὶ νεκροὶ σου;

— Περὶ τὴν μίαν· καὶ ποτὲ μὲν αἱ ἐπισκέψεις των εἶναι διεξοδικαί, ποτὲ δὲ σύντομοι. Εἶδον προχθὲς τὸν ταλαίπωρον Ἰωβ· μόλις ἠθέλησε νὰ μείνῃ δύο λεπτά· κατῴρθωσα ἐν τούτῳ νὰ σχεδιάσω τὴν εἰκόνα του. Πλὴν, σιωπῇ, ἰδοὺ Ῥιχάρδος ὁ Γ'.

— Ποῦ εἶναι;

— Κατὰντικρὺ σου, ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς του.

— Καὶ πῶς ἠξεύρεις τὸ ὄνομά του;

— Τὸν γνωρίζει ὁ νοῦς μου· πῶς ὁμοῦς; ἀγνοῶ.

— Ὅποία εἶναι ἡ φυσιογνωμία του;

— Στρουονή, ἀλλ' ὠραία· τὸν βλέπω μόνον ἐκ τοῦ πλαγίου. Ἰδοὺ τὰ τρεῖς τέταρτα τοῦ προσώπου του! Ἄ! ἐστράφη ὅλος πρὸς ἐμέ. Εἶναι φρικτός!

— Ἡμπορεῖς νὰ τὸν κάμῃς τινὰς ἐρωτήσεις;

— Ἀναμιθόλω, τί θέλεις νὰ τὸν εἰπῶ;

— Ἐὰν θεωρῇ δικαιολογημένους τοὺς φόνους τοὺς ὁποίους ἐπραξε ζῶν.

— Ἡ ἐρώτησίς σου μετεδιβάσθη εἰς αὐτόν, ὁμιλοῦμεν κατὰ διάνοιαν, κατὰ θεωρίαν, καὶ διὰ μαγνητισμοῦ· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην λέξεων.

— Καὶ ποία ἡ ἀπόκρισις τῆς Μεγαλειότητός του;

— Ἰδοὺ, διεξοδικωτέρα ὁμοῦς ἀπὸ τὴν ἐδικήν του, διότι ἄλλως δὲν ἐννοεῖς τὴν γλῶσσαν τῶν πνευμάτων. Σὲ λέγω λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζεις φόνον καὶ σφαγὴν δὲν εἶναι τίποτε· ὅτι σφάζοντες δεκαπέντε ἢ εἴκοσι χιλιάδας ἀνθρώπων δὲν τοὺς κάμνομεν κανέν κακόν, ὅτι τὸ θνητὸν μέρος αὐτῶν ὄχι μόνον διατηρεῖται ἀλλὰ μεταβαίνει εἰς κόσμον καλλήτερον, καὶ ὅτι ὁ φονευθεὶς ὅστις ἐμπλήττει τὸν φονέα του, κατασταίνεται ἐνοχὸς ἀχαριστίας, καθόσον ὁ φονεὺς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ τὸν προμηθεύσῃ ἀνετοτέραν κατοικίαν καὶ ὑπαρξίν γλυκυτέραν. Πλὴν ἄφες με· ἐκάθησεν εἰς ἀξιόλογον θέσιν διὰ νὰ ζωγραφῇ, καὶ ἂν ὁμιλήσῃς φεύγει.

« Ἀφεῖς τὸν ἀβλαβὴ καὶ ἰδιότροπον ἐκεῖνον ἄνθρωπον ὅστις εἶχε καὶ ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς γνώσεις,

μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πυρκαϊῶς Μαρτίνου διαβάς δι' ὧλων τῶν αὐλῶν. Ὁ ὁδηγός μου μ' ἔδειξε πολλὰ εἶδη φρενοβλαβῶν λίαν περίεργα· νέος τις, φαρμακεύσας τὴν μητέρα του, κατεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ στρέφεται περὶ ἑαυτὸν· μόλις δὲ ἤσθάνετο κεκμηχότα τὸν ἕνα πόδα, καὶ ἔρχιζε τὸν στρόβιλον μετὰ τὸν δεύτερον. Εἷς ἄλλος ἐπεριπάτει, ἐπροχώρει δὲ καὶ βήματα, ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἐρρίπτεν αὐτὸν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ γονυπετῶν ἀνέκραζε·

— Λάβε τον, λάβε τὸν πῖλόν μου, μέγιστε Θεέ! λάβε τον.

» Ἄλλος τις ἐνόμιζεν ὅτι, μεταμορφωθείς ἔγεινε προχοῖς τέτοι. Στρογγυλίζων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐσχημάτιζε τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου, ἐνῶ διὰ τοῦ δεξιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εὐθυτανῶς, παρίστα τὴν ῥώγαν, ἥ, ὡς λέγομεν σήμερον, τὴν μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ ποῦ νὰ περιγράψω τὰ εἶδη τῶν παραφρόνων ὅσα εἶδον εἰς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο καταγώγιον;

— Ἀναβάς κλίμακα λιθίνην εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαρτίνου! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις θεοβλαβεῖα κινούμενος, ἐνέπρησεν ἐν τῶν περικαλλεστέρων μνημείων τῆς Ἀγγλίας, εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι, καίων ζῶντας τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἐξηράνιζε τὴν θρησκείαν των. Πρὶν τὸν ἴδω, τὸν ὑπέθετον ὡς νέον Ἐμπεδοκλῆν, ὡς παράφρονα ἐξαίσιον καὶ στυγνόν. Ὅθεν, ὅταν ὁ φύλαξ μὲ ἀφῆκε μόνον μετ' αὐτοῦ, ἀνετριχίασα δλόκληρος.

» Μικρόσωμὸς τις καὶ πολύσαρκος, τὴν ὄψιν ἔχων κοκκίνην, τὸ μέτωπον λαμπρὸν καὶ στιλπνόν, καὶ τὸ ἦθος ἀπλοεχὸν καὶ ἡλίθιον, ἐκάθητο πλησίον μικρᾶς τραπέζης ἐκ ξύλου λευκοῦ, καὶ ἐζωγράφει. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο παιδαριώδης μέχρι βλακίας, καὶ ἡ ὁμιλία του στείρα πάσης ἰδέας. Τὸν ἠρώτησα τί ἐπεθύμει, καὶ μὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο εὐτυχέστατος, ὁσάκις μάλιστα δὲν ἐστρεφεῖτο μελάνης Σινικῆς καὶ μολυβδοχονδύλων. Ἐζωγράφει δὲ κάκιστα, καὶ αἱ εἰκόνες του ἦσαν ξηραὶ ὅσῳ καὶ ἡ ὁμιλία του. »

N. Δ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ (Sonnet).

Τὸν αἰθέριον ὁδοιπορεῖ αἰθέρα ἡ σελήνη.
 Εἶναι λευκώτερος ἢ γυῖς καὶ αὐστηρὸν τὸ ψῦχος.
 Θεσσαλὴ γραῖα προχωρεῖ εἰς θάλαμον ἡσύχως.
 Ὅπου ὑπνώττειον τρυφερὸν παιδίον φέρ' ἡ κλίνη.
 Ἐπὶ τῆς νέας κόμης του τὴν δεξιὰν ἐκτείνει,
 Κ' ἐκ τῶν χειλέων τῆς γραδὸς τοιοῦτος φεύγει ἦχος·
 «Ὅ, τι ἂν πράξης ἐπὶ γῆς ἐγράφῃ ἐνδομύχως
 εἰς τὴν ψυχὴν σου, νέον ὄν, καὶ ἡ γραμμ' ἦτις
 κλίνει
 εἰς τὸ λευκόν σου μέτωπον τὰ ἔτη σου χαράσσει,

» Ὅσα ἡ νέα σου ζωὴ θέλ' εἰς τὴν γῆν περάσει... »
 Εἶπε καὶ ἔγειρ' ἄφαντος ἡ σκελετώδης γραῖα.

Τίς οἶδε τῆς προρρήσεως τὴν ἔκβασιν; τί ὄμμα
 Τὴν νύκτα ἐνεβάτειν εἰς τοῦρακοῦ τὸ δῶμα;
 Καὶ ἡ σελήνη σιωπᾷ ὡς δεομένη νέα.

Ὀκτώβριος. 1850.

X. A. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι τῶν ζώντων βασιλεὺς
 Κ' ὑπόστασιν δὲν ἔχω·
 Μετὰ τὸν Φοῖβον σοβαρῶς
 Τὸν κόσμον περιτρέχω.
 Ὁ τρικλῆρος στρατηγός,
 Ὁ ἐνδοξὸς Στρατάρχης,
 Ὁ ὑψηλόφρων βασιλεὺς
 Ὁ ἄκρατος Μονάρχης,
 Τὰς δάφνας, τοὺς στεφάνους των
 Τὰ σκήπτρά των ἀγλίουρ,
 Κ' ἐνώπιόν μου εὐπειθῶς
 Τὴν κεφαλὴν των κλίνουν.
 Τῶν δεσποτῶν ἀφροῦρητος
 Καυχῶμ' ὅτ' εἶμαι μόνος,
 Παύει ἐντὸς τοῦ κράτους μου
 Πᾶς τῆς ψυχῆς σου πόθος.
 Μηδέποτε μ' ὑπερβολὴν
 Φίλον ἐμὲ ποιήσῃ,
 Φωτοῦν τὰ δύο ἅκρα μου
 Τί θέλει καταρτήσης.
 Ὁ ἱατρὸς ἐπίκουρος
 Εἰς ἀσθενῇ μὲ κράζει,
 Χαίρων εἰς τὴν ἐμφάνισιν
 Σωτῆρα μ' ὀρομάζει.
 Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, γέλε μου,
 Ὅλως εἰς ζῶντ' ἀρήκω
 Ἐντὸς αὐτῶν γεννῶμ' αἶψα,
 Κ' ἐντὸς τῶν ἀποθνήσκω.
 Ἐὰν ὡς δεξιότατα
 Μὲ ἀναγραμματίσῃ,
 Ἀρήκω εἰς τὰ ἔμψυχα
 Καὶ εἰς ῥευστὸν ἐπίσῃ.
 Μετέπειτ' ἂν τὸ πρῶτόν μου
 Στοιχεῖόν τις ἐκκόψῃ
 Τὸν Κυβερνήτην τοῦ Παριδοῦ,
 Ὁ ἀναγνώστα δύει.

Ἐν Ἀσμίᾳ τῇ 24 Φεβρουαρίου 1851.

A. T.